

Pozoruhodný výkon.

„Jak víš, máme stejné křestní jméno,“ řekl Julius II. „Narodili jsme se jako Julián della Rovere. I když už dlouho nás tak nikdo neoslovuje. Julián znamená ‚mladistvý‘. Stále o sobě uvažujeme jako o mladém.“

„Zdá se, že smrt vám není nakloněna,“ odvětil Medicej.

Na úzkých rtech se mihl samolibý úsměv. „Bývaly doby, Medicejský, kdy jsme vyjížděli Svaté schody na koni a vedli ho rovnou do naší ložnice. Byli jsme jako skála. Neznali jsme strach, nezakolísali jsme v jediném rozhodnutí. Obtíže nás jen motivovaly k ještě tvrdší práci. Myslím, že o všem vypovídá náš rodový erb, v jehož znaku je nezlomný dub.“

Byli spolu sami ve velké sienské katedrále. Pokud bylo možné věřit zvědům, patřila k Juliovi oblíbeným. Medicejův bratr, kardinál, a jeho bratranec, kněz, měli k papeži blízko. Proto je oba využil jako prostředníky a požádal je, aby mu sjednali tuto audienci. Očekával jednoznačné ne – vždyť rod Medicejů byl už dlouho v nemilosti. Nikdo s nimi nechtěl být viděn ani spojován. Kdokoliv byl přistižen, že s nimi cokoliv osnuje, byl odsouzen k smrti. A jednoho člověka dokonce sťali. Proto ho překvapilo, že papež nabídku k rozmluvě přijal. Ale ne v Římě. Místo toho se setkali na neutrální půdě.

V Sieně.

To v mladém Medicejském probudilo zvědavost. Co má ten lišák za lubem?

„Víme o tvójí pozoruhodné povaze,“ řekl papež, „o tvójí velkodušnosti a soucitnosti. Byli jsme zpraveni o tvém odporu k násilí a lásce ke cti. Prý jsi rovný a schopný muž. Ale byl jsi až třetí syn v řadě. Prvorozený však zemřel. Druhorozený je kardinál. Takže na tebe dopadla povinnost stát se hlavou rodu. A to je mimořádná příležitost.“

Souhlasil.

„Víme také o tvých ambicích. Chceš zpátky to, o co Petr Nešťastný přišel.“

Doporučovali mu, aby mluvil zpríma. „Také si přeji, aby z Florencie odešli Španělé.“

„Souhlasím. Teď ti povím, co chceme my.“

Julián čekal.

„Peníze.“

To nebyl překvapivý požadavek.

Církev byla už dlouho úplatná, stříbrem i zlatem.

„Ačkoliv my jsme s ohledem na naše zdroje nakládali s majetkem obezřetně,“ pokračoval Julius II. „Když jsme se ujali papežského úřadu, měli jsme kvůli našemu předchůdci obrovské dluhy.“

Tomu bylo možné věřit, jelikož předchozí pontifik, Alexandr VI., byl zvrhlík, který dbal jen o svoje potěšení. Bylo všeobecně známo, že tenhle papež z rodu Borgiů pokladnu do slova vydrancoval.

„Také jsme financovali mnohé války,“ konstatoval Julius II. „Všechny ale byly nutné, abychom vyhnali nepřátele a vrátili Papežskému státu jeho slávu. Bylo na pováženou, že jsme o něj málem přišli.“

Toto drahocenné území, které dlouho patřilo přímo pod správu papežského stolce, se rozkládalo po celém Apeninském poloostrově, od Středozemního k Jaderskému moři a na severu až k Benátkám. Tyto državy byly hmotným projevem světské moci papežů, ale Alexandr VI. dovolil, aby si velkou část území přivlastnili Benátčané. V roce 1508 se Julius II. osobně postavil do čela armády, aby si podmanil Perugii a Bolognu. Následně v roce 1509 porazil Benátky a obnovil Papežský stát. To byl taky důvod, proč by dóže nepřál tomuto papeži nic jiného než bolestivou smrt.

„Války však něco stály,“ pokračoval Julius. „Přesto jsme nepřestali podporovat umění, vztyčili jsme grandiózní stavby a byli jsme milosrdní k chudým. Naše dobré skutky ale zanechaly pokladnu v Andělském hradu téměř prázdnou. Stydíme se přiznat, Medicejský, ale dokonce jsme se uchýlili k prodeji